

Olav Storm Johannsen

Forstander på Ranum Efterskole

Fredslys-budskabet 2026

Olav Storm Johannsen

Freden vokser når vi står sammen

Freden vokser når vi står sammen

”Vi bærer selv lyset – og kimen til fred videre”

Jeg er måske en af de sidste, der stadig ser flow-tv. Derfor bliver jeg ind i imellem overrasket af billeder og fortællinger, jeg ikke selv har valgt – og af tanker, jeg ikke vidste, jeg skulle tænke.
Sådan var det en sen aften, hvor en astronaut svævende fortalte om at se Jorden fra en rumstation. Om magien ved at betragte vores lille blå planet, særligt når mørket bevæger sig hen over kontinenterne og lysene tændes ét efter ét. By efter by. Land efter land.
Set fra rummet ligner det næsten en fælles bevægelse. Deroppefra ser man ikke de grænser, vi har tegnet mellem os. Man ser én planet og millioner af lys.
Men astronauten fortalte også om sin frustration. For nogle af lysene i mørket kommer ikke fra hjem, gader og byer. De er eksplosioner fra krige og konflikter. Tænk, at vi på afstand kan se så forbundne ud – og samtidig have så svært ved at leve i fred med hinanden. Det billede blev hos mig.
For måske begynder fred netop med erkendelsen af, at vi hører sammen.
Til daglig er jeg forstander på en efterskole med 540 unge fra mere end 25 lande. Her mødes forskellige sprog, kulturer og livshistorier, og netop i mødet med det, der er anderledes end os selv, dannes vi som mennesker. Jeg oplever hver dag, hvordan unge vokser, når de bliver set og accepteret, men også når de får mod til at se verden gennem et andet menneskes øjne. For dannelse handler måske netop om det: At blive mere sig selv – og samtidig få en større forståelse for andre.
Når du lærer et andet menneske at kende, bliver det sværere kun at se en nationalitet, en religion eller en kultur. Du ser et menneske. Måske er det dér, kimen til fred findes.
Ikke først i de store aftaler mellem lande, men i mødet mellem os. I nysgerrigheden. I samtalen. I modet til at række hånden frem mod et menneske, der ikke ligner os selv.
Vi lever samtidig i en tid, hvor det er let at sammenligne sig med andre på de sociale medier. Du kan på få sekunder se hundredvis af menneskers smukkeste øjeblikke og komme til at tro, at deres lys skinner stærkere end dit.
Men dit lys skal ikke ligne mit. Vi er ikke sat i verden for at skinne ens.
Vi skal hver især finde vores eget lys, holde liv i flammen og turde dele den. Og vi, der har levet lidt længere, har et ansvar for at give flammen næring med vores erfaringer. Ikke ved at fortælle andre, hvordan deres liv skal leves, men ved at fortælle, at vi også har tvivlet, fejlet og været bange – og at lyset vendte tilbage.
For noget særligt sker, når vi deler lys: Du mister ikke dit eget, når du tænder et andet.
Måske gælder det samme for håbet og for freden.
Det er netop den tanke, jeg møder i Fredslyset. Når spejdere og frivillige organisationer bringer mennesker sammen på tværs af kulturer, generationer, religioner og landegrænser, bærer vi ikke kun en flamme videre. Vi bærer en tanke: at fred er mulig, men at den kræver noget af os alle.
Én flamme skaber ikke verdensfred. Men den kan tænde en anden. Og den kan tænde en tredje.
Sådan bevæger lyset sig fra menneske til menneske og fra generation til generation.
Måske vil en astronaut en dag igen se mørket bevæge sig hen over vores lille blå planet og se millioner af lys blive tændt.
Mit håb er, at færre af dem vil være eksplosioner.
Og flere vil være lys, vi tænder for hinanden.
For vi bærer selv lyset.
Og i det lys bærer vi også kimen til fred.